

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 588/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátska kancelária, Krmanova 16, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na dobrú správu verejných vecí „podľa čl. 1 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 709 z 27. júna 2016 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ako aj rozhodnutím predsedníčky Súdnej rady Slovenskej republiky č. SR 172/2016 z 28. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na dobrú správu verejných vecí „podľa čl. 1 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 127 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky“ uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 709 z 27. júna 2016 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ako aj rozhodnutím predsedníčky súdnej rady č. SR 172/2016 z 28. júla 2016.

1. Sťažovateľ bol dvomi členmi súdnej rady navrhnutý na hlasovanie o kandidátovi na dodatočného sudcu Všeobecného súdu Európskej únie (ďalej len „Všeobecný súd“), ku ktorému došlo na zasadnutí súdnej rady 27. júna 2016. Sťažovateľ bol vo voľbách jediným navrhnutým, pretože druhý uchádzač sa svojej kandidatúry vzdal. Na predmetnom zasadnutí súdna rada najprv uznesením č. 708 konštatovala, že „*predložený návrh kandidáta, [REDAKOVANÉ], na dodatočného sudcu Všeobecného súdu Európskej únie spĺňa náležitosti ustanovené v Čl. I § 27g zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení.*“ <<http://zasadnutia.sudnarada.gov.sk/data/att/2849.pdf>>. Následne sťažovateľa vypočula a tajným hlasovaním v uznesení č. 709 konštatovala, „*že kandidát [REDAKOVANÉ], nezískal dostatočný počet hlasov vo voľbe na dodatočného sudcu Všeobecného súdu Európskej únie*“. Predmetné uznesenie neobsahuje žiadne odôvodnenie.

Predsedníčka súdnej rady potom podľa § 27g ods. 4 v spojení s § 27d ods. 1 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“) rozhodnutím z 28. júna 2016 vyhlásila voľbu kandidáta na dodatočného sudcu Všeobecného súdu na 22. august 2016 a oprávnených navrhovateľov vyzvala na predkladanie návrhov kandidátov do 1. augusta 2016 <http://www.sudnarada.gov.sk/data/files/722_vyhlasenie-volby-sudcu-vseobecneho-sudu-eu.pdf>.

Následne predsedníčka súdnej rady rozhodnutím zo 6. júla 2016 zmenila termín konania volieb, a to z 22. augusta 2016 na 19. september 2016 „*z dôvodu čerpania dovolenky viacerých členov Súdnej rady Slovenskej republiky...*“ <http://www.sudnarada.gov.sk/data/files/723_zmena-terminu-volieb-dodatocny-sudca.pdf>.

Napokon, 28. júla 2016 predsedníčka súdnej rady rozhodnutím č. SR 172/2016 zmenila lehotu na predkladanie návrhov kandidátov na dodatočného sudcu Všeobecného súdu z 1. augusta 2016 na 15. august 2016 z dôvodu, že *„požiadavky oprávnených predkladateľov, ktorí rozhodujú ako kolektívny orgán a v tomto období členovia čerpajú dovolenku.“* <http://www.sudnarada.gov.sk/data/files/729_zmena-lehoty-vseobecny-sud-eu.pdf>.

2. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ tvrdí, že uznesenie súdnej rady č. 709 z 27. júna 2016, ako aj napadnuté rozhodnutie predsedníčky súdnej rady porušujú jeho základné právo na dobrú správu verejných vecí *„v rozsahu nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia, porušenia princípov nestrannosti a spravodlivosti a, napokon, aj porušenia princípu legitímneho očakávania“*.

Označené základné právo podľa sťažovateľa *„nie je síce výslovne upravené v ústave, ale je ho možné vyvodit' z čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 2, podľa ktorého Slovenská republika je právny štát a dodržiava aj svoje medzinárodné záväzky. Do obsahu pojmu právny štát preto patrí aj základné právo na dobrú správu vecí verejných ako súčasť všeobecných právnych zásad. Uplatňuje sa aj v práve Európskej únie, ktoré má aplikačnú prednosť pred vnútroštátnym právom.“*

Následne sťažovateľ cituje čl. 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), avšak konštatuje, že *„v tomto prípade nie je aplikovateľná“*, no *„slúži ako východisko na objasnenie obsahu základného práva na dobrú správu verejných vecí vyvedeného z čl. 1 ods. 1 ústavy v rozsahu povinnosti súdnej rady odôvodniť svoje rozhodnutie o osobnom stave uchádzača o funkciu v medzinárodnom súdnom orgáne.“*

Napokon, toto základné právo... existuje v práve Európskej únie ako súčasť všeobecných právnych zásad, ktoré sú nepísaným primárnym právom a preto v prípade sťažovateľa je priamo aplikovateľné.“

S poukazom na čl. 254 a nasledujúce Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) zastáva názor, že rozhodovanie o kandidátoch na sudcu Všeobecného súdu patrí do pôsobnosti práva Európskej únie.

Sťažovateľ kritizuje neodôvodnenie uznesenia súdnej rady č. 709 z 27. júna 2016, pričom uvádza, že stabilizovaná judikatúra ústavného súdu nevyžadujúca odôvodnenie rozhodnutí súdnej rady sa v jeho prípade nemôže použiť. V nadväznosti na to dôvodí, že „súdna rada... neinformuje verejnosť ani uchádzača o tom, že v konkrétnom prípade uchádzania sa o funkciu sudcu Všeobecného súdu je potrebné splniť aj predpoklady vyžadované čl. 254 ods. 2... ZFEU..., tak ako sú interpretované a uplatňované výborom ustanoveným podľa čl. 255 ZFEU.

Predpoklady vyžadované právom Európskej únie však majú aplikačnú prednosť pred právom Slovenskej republiky a súdna rada ako orgán verejnej moci bola povinná tieto predpoklady riadne formulovať a sprístupniť verejnosti ako aj uchádzačom.“. Sťažovateľ potom vymenúva uvedené predpoklady a poukazuje na skutočnosť, že sú prísnejšie ako predpoklady vyžadované zákonom o súdnej rade.

Nedostatočné odôvodnenie argumentuje aj tým, že „z listín, ktoré predložil..., z obsahu jeho verejného vypočutia ako aj zo stanovísk členov súdnej rady prednesených na zasadnutí 27. júna 2016 totiž vyplynulo, že sťažovateľ splnil všetky predpoklady na to, aby bol zvolený za kandidáta na sudcu Všeobecného súdu.

Napriek tomu však súdna rada rozhodla tak, že sťažovateľ nezískal dostatočný počet hlasov. Dôvod, prečo k tomu došlo, však chýba, nebol vyhlásený, ani nie je obsiahnutý v napadnutom uznesení.“.

V sťažnosti sťažovateľ kritizuje aj predĺženie lehoty na predkladanie návrhov na kandidátov sudcu Všeobecného súdu, ku ktorému pristúpila predsedníčka súdnej rady rozhodnutím č. SR 172/2016 z 28. júla 2016. Podľa jeho názoru k takémuto postupu nemá potrebný zákonný základ, a preto „rozhodnutie predsedníčky súdnej rady nemá žiadne právom predpokladané účinky a tak zostáva v platnosti dátum 1. august 2016, do ktorého nebol podaný žiaden návrh na kandidáta. V dôsledku toho na rokovaní súdnej rady 19. septembra 2016 nemožno rozhodovať o kandidátovi na sudcu Všeobecného súdu.“.

Podľa názoru sťažovateľa „predsedníčka súdnej rady mala správne a zákonne, po zistení, že do 1. augusta 2016 nebol navrhnutý žiaden kandidát, zrušiť voľby určené

na 19. septembra 2016, určiť nové voľby a súčasne aj novú lehotu na predkladanie návrhov na kandidáta; v takom prípade by sťažovateľ mohol opätovne kandidovať.“

Sťažovateľ v posudzovaných okolnostiach „oprávnené, po uplynutí lehoty na predkladanie návrhov na kandidátov na sudcu Všeobecného súdu bez toho, aby bol podaný nejaký návrh, t. j. po 1. auguste 2016, očakával vyhlásenie ďalších volieb kandidáta, ktorých by sa už mohol zúčastniť na návrh oprávnených osôb.“. Takto bola podľa sťažovateľa narušená ochrana jeho legitímnych očakávaní.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„Súdna rada Slovenskej republiky uznesením č. 709 z 27. júna 2016, ktorým sa konštatuje, že kandidát [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov vo voľbe na dodatočného sudcu Všeobecného súdu ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo porušila základné právo sťažovateľa na dobrú správu verejných vecí podľa čl. 1 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Predsedníčka Súdnej rady Slovenskej republiky rozhodnutím o predĺžení lehoty na predkladanie návrhov kandidátov na sudcu Všeobecného súdu z 28. júla 2016, číslo: SR 172/2016 porušila základné právo sťažovateľa na dobrú správu verejných vecí podľa čl. 1 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 709 z 27. júna 2016, ktorým sa konštatuje, že kandidát [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov vo voľbe na dodatočného sudcu Všeobecného súdu sa zrušuje.

Rozhodnutie predsedníčky Súdnej rady Slovenskej republiky z 28. júla 2016, číslo: SR 172/2016 o predĺžení lehoty na predkladanie návrhov kandidátov na sudcu Všeobecného súdu sa zrušuje.

Vec sa vracia Súdnej rade Slovenskej republiky na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom je Súdna rada Slovenskej republiky viazaná právnym názorom senátu ústavného súdu (časť VI).“

Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu aj prijatie dočasného opatrenia v tomto znení:

„Ústavný súd ukladá Súdnej rade Slovenskej republiky, aby sa zdržala volieb kandidáta na dodatočného sudcu Všeobecného súdu, ktoré predsedníčka súdnej rady vyhlásila na 19. septembra 2016, až do rozhodnutia vo veci samej.“

3. Predsedníčka súdnej rady doručila ústavnému súdu 7. septembra 2016 bez vyžiadania svoje vyjadrenie, v ktorom navrhuje odmietnuť sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a nevyhovieť jeho návrhu na prijatie dočasného opatrenia.

Odkazom na judikatúru ústavného súdu najprv argumentuje tým, že súdna rada je osobitným nezávislým ústavným orgánom súdnej moci, nie výkonným orgánom administratívnej povahy. Uvádza, že uskutočňovanie kompetencie podľa čl. 141a ods. 5 písm. f) ústavy je realizáciou „ústavnej pôsobnosti“ súdnej rady. Dôvodí v prospech neaplikovateľnosti čl. 41 charty na posudzovaný prípad.

Predsedníčka súdnej rady taktiež tvrdí, že kritériá označené sťažovateľom ako požiadavky plynúce z práva Európskej únie sa odvíjajú od stanoviska výboru zriadeného podľa čl. 255 zmluvy, pričom *„jeho rozhodnutia nie sú právne záväznými a pre Radu majú odporúčací charakter... preto ich nemožno považovať za súčasť primárneho práva, ktoré by malo aplikačnú prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou“*.

Z relevantnej právnej úpravy podľa predsedníčky súdnej rady vyplýva *„výlučné ústavné a zákonné oprávnenie predsedu súdnej rady riadiť a organizovať činnosť súdnej rady a súčasne vyhlasovať deň a čas konania volieb. Pri vyhlásení volieb a oznámení výzvy na predloženie kandidátov má určené zákonné lehoty.*

Ústavné oprávnenie predsedu súdnej rady riadiť a organizovať činnosť ústavného orgánu zahŕňa každú činnosť usmerňovania práce štátneho orgánu, jeho vedenia a spravovania.

Tento ústavou sledovaný účel vylučuje formalistický výklad (interpretáciu a aplikáciu) textu ústavy, ktorý by viedol k záveru, že ak zákon vyslovene neupravuje

situáciu o možnosti zmeny (posunutia) termínu na predloženie kandidátov, ide o porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy...“.

Predsedníčka súdnej rady navrhuje aplikáciu § 26 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „*vzhľadom na časový princíp naliehavosti*“, keďže „*navrhovaný odklad volieb kandidátov môže byť reálne negatívne vnímaný príslušnými orgánmi Európskej únie, keďže sa sťažuje efektívnosť činnosti Všeobecného súdu... pre personálnu nedostatočnosť*“.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu predsedníčky súdnej rady v podaní doručenom ústavnému súdu 12. septembra 2016 rozporuje jej právny názor, podľa ktorého je súdna rada orgánom súdneho typu. Podľa sťažovateľa „*súdna rada nevykonáva súdnu moc*“, a keďže ju nemožno priradiť ani k moci zákonodarnej, hľadanie jej miesta v systéme trojdelenia štátnej (verejnej) moci „*logicky*“ rezultuje do záveru, že „*súdna rada je administratívnym orgánom, ktorý pôsobí v subsysteme všeobecného súdnictva v takej úlohe aká, do istej miery, prislúcha ministerstvu spravodlivosti*“.

Sťažovateľ opätovne zdôraznil, že sa nedomáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 41 charty, ale porušenia základného práva na dobrú správu vecí verejných ako všeobecnej právnej zásady, „*ktorá nie je obmedzená len na inštitúcie Únie*“.

Ďalej podľa sťažovateľa „*tvrdenia o tom, že rozhodnutia Výboru 255 majú len odporúčajúci charakter a ním formulované požiadavky vyplývajúce z výkladu čl. 254 ZFEU, nie sú súčasťou primárneho práva ukazuje na úplné nepochopenie vzťahu medzi vnútroštátnym právom a právom Únie.*

Ak by predpoklady vyžadované Výborom 255 pri skúmaní spôsobilosti kandidátov nemali žiaden význam, potom vzniká otázka, z akého dôvodu Výbor 255 neodporučil kandidátku [REDAKOVANÉ], z akého dôvodu členský štát (Slovenská republika) uznal, že táto kandidátka nespĺňala viaceré požadované kritériá a pristúpil k voľbe nového kandidáta?

*Kritériá vymedzené Výborom 255 sú súčasťou *acquis communautaire* a predstavujú záväzný výklad čl. 254 ZFEU, ktorý nie je zvrátiteľný, ako ukázal prípad predošlej kandidátky, rozhodovaním Súdnej rady a ak ich Súdna rada nebude rešpektovať tak sa budú opakovať stále voľby kandidátov na sudcu Všeobecného súdu.“.*

Rozhodnutie predsedníčky súdnej rady o predĺžení lehoty na predkladanie návrhov na kandidátov na sudcu Všeobecného súdu nemalo podľa názoru sťažovateľa potrebný zákonný základ, preto „*bez takej opory išlo o zjavnú svojvôľu, navyše, opierajúcu sa o neexistujúci skutkový dôvod. Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory totiž vôbec nezasadlo tak ako sa to tvrdilo v rozhodnutí o predĺžení lehoty... Predsedníctvo SAK rozhodlo per rollam, pričom treba uviesť, že návrh Predsedníctvu predložil [REDACTED], ktorý má samostatné právo navrhovať kandidátov.*

Vo veci, v ktorej došlo k predĺženiu lehoty... Súdna rada si nevšimla, že súčasne s predĺžením došlo k zrušeniu pôvodného termínu volieb a určil sa nový termín voľby.

Ak by takto konala predsedníčka Súdnej rady vo veci sťažovateľa, t. j. by určila súčasne nový termín volieb, tak by sťažovateľ mohol kandidovať. Pri predĺžení len lehoty na predkladanie návrhov kandidátov bez zrušenia termínu voľby 19. septembra 2016 však sťažovateľ takú možnosť nemal. Práve tento príklad, uvádzaný vo vyjadrení Súdnej rady len potvrdzuje, že predsedníčka Súdnej rady konala bez opory v zákone.“.

Sťažovateľ zotrváva na svojej sťažnosti.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

1.1 Sťažovateľ svoj sťažnostný petit sformuloval tak, že jednoznačne označil základné právo, ktorého porušenie navrhuje ústavnému súdu vysloviť. Je ním základné právo na dobrú správu verejných vecí. Súčasne však v petite záväznom pre ústavný súd uviedol, že predmetné základné právo vyplýva z čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Ústavný súd už judikoval, že zmyslom a účelom jeho právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je poskytovanie účinnej ochrany tam uvedeným základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb. Primárne teda v konaní o tzv. individuálnych ústavných sťažnostiach nejde o konštatovanie ústavne relevantných pochybení orgánov verejnej moci spätých s porušením konkrétneho článku ústavy. Prirodzene, ak ústavný súd má poskytovať ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa, nevyhnutne musí autoritatívne výrokom svojho rozhodnutia označiť ústavný článok garantujúci konkrétne základné právo alebo slobodu, ktoré bolo porušené, a tým súčasne rozhodnúť o rozpore konania orgánu verejnej moci s predmetným ústavným článkom. Nemožno však o každom článku ústavy povedať, že by priamo priznával určité základné právo alebo slobodu adresátovi výkonu verejnej moci (III. ÚS 483/2012).

Článok 1 ods. 1 ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (napr. IV. ÚS 70/2011), a neformuluje tak žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania, preto ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť porušenie tohto ustanovenia ústavy (napr. III. ÚS 119/2011).

Aj pokiaľ ide o čl. 1 ods. 2 ústavy, ústavný súd už konštatoval, že tento článok ústavy neformuluje žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania a nemožno ho samostatne

aplikovať (a teda ani namietat' ich porušenie) v konaní o porušení individuálnych základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 81/02, III. ÚS 116/2011, IV. ÚS 11/2014).

Na podklade uvedených záverov možno vyhodnotiť istú mieru vnútornej rozpornosti sťažnostného petitu, ktorým je ústavný súd viazaný. Ani čl. 1 ods. 1, ani čl. 1 ods. 2 ústavy totiž fyzickej osobe alebo právnickej osobe negarantujú typizované základné práva či slobody. Ústavný súd chápe argumentáciu, podľa ktorej *„základné právo na dobrú správu vecí verejných... nie je síce výslovne upravené v ústave, ale je ho možné vyvodit' z čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 2, podľa ktorého Slovenská republika je právny štát a dodržiava aj svoje medzinárodné záväzky. Do obsahu pojmu právny štát preto patrí aj základné právo na dobrú správu vecí verejných ako súčasť všeobecných právnych zásad. Uplatňuje sa aj v práve Európskej únie, ktoré má aplikačnú prednosť pred vnútroštátnym právom.“*. Sťažovateľ ju ale evidentne používa kvôli pochybnostiam o aplikovateľnosti čl. 41 charty na jeho prípad. Dokazuje to odôvodnenie jeho sťažnosti, kde uvádza, že *„aj keď Charta...v tomto prípade nie je aplikovateľná...“*, vzápätí, že *„toto základné právo na dobrú správu verejných vecí existuje v práve Európskej únie ako súčasť všeobecných právnych zásad, ktoré sú nepísaným primárnym právom a preto v prípade sťažovateľa je priamo aplikovateľné“*.

Obsahom princípu právneho štátu je bezpochyby záväzok rešpektovať a dodržiavať základné práva a slobody, ako aj poskytovať účinné prostriedky ich právnej ochrany. Popísaný doktrinálny postoj však nemôže viesť k takému oslabeniu zodpovednosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu svojich základných práv a slobôd, že v prípade, ak sa tejto ochrany hodlá domáhať v návrhovom konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, postačil by pri identifikácii základného práva, ktoré bolo podľa sťažovateľa porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], odkaz na právny štát a medzinárodné záväzky Slovenskej republiky ako generálne ústavné princípy. Tie sú totiž, čo sa týka obsahu, konkretizované aj ďalšími ustanoveniami ústavy a medzinárodných zmlúv, kam možno zaradiť i ustanovenia ukotvujúce jednotlivé základné práva a slobody.

Z uvedených dôvodov ústavný súd zotráva na už citovaných judikovaných postojoch, podľa ktorých sa samostatného vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, ani čl. 1 ods. 2 ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno domáhať.

1.2 Sťažovateľ ďalej sformuloval svoj sťažnostný petit tak, že navrhuje vysloviť porušenie jeho už uvedeného základného práva „*v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“. Citovanú vetnú skladbu ústavný súd štandardne poníma ako vyjadrujúcu nevyhnutnú nadväznosť tvrdeného porušenia konkrétneho základného práva na dôvod, pre ktorý malo k interferencii doň dôjsť. Z pohľadu dôvodov sťažnosti (predovšetkým v časti namietajúcej rozhodnutie predsedníčky súdnej rady) ústavný súd chápe a akceptuje spojenie navrhovaného vyslovenia základného práva na dobrú správu vecí verejných s čl. 2 ods. 2 ústavy. Pokiaľ ide o čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd jeho zaradenie do sťažnostného petitu vyhodnotil ako vyjadrenie právneho názoru sťažovateľa o danosti právomoci ústavného súdu rozhodnúť o jeho sťažnosti.

1.3 Z uvedených dôvodov ústavný súd pojal za jediné referenčné kritérium prieskumu napadnutých rozhodnutí a postupu súdnej rady základné právo sťažovateľa na dobrú správu verejných vecí v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy aj napriek tomu, že v záhlaví tohto uznesenia časť petitu sťažovateľa citoval, pretože to najlepšie vystihuje koncept sťažovateľovej argumentácie.

2. Ústavný súd sa stotožňuje s naznačeným názorom sťažovateľa, podľa ktorého základné právo na dobrú správu verejných vecí je súčasťou všeobecných právnych zásad predstavujúcich samostatný prameň primárneho práva Európskej únie (čl. 6 ods. 3 zmluvy).

2.1 Prvým faktom, v ktorom sťažovateľ vidí rozpor napadnutého rozhodnutia súdnej rady so základným právom na dobrú správu verejných vecí, je absencia jeho odôvodnenia.

Ústavný súd už od vzniku súdnej rady viackrát preskúmal jej verejno-mocenské aktivity. Možno zosumarizovať, že podstatným posolstvom týchto rozhodnutí je potreba

skúmania charakteru súdnej rady ako orgánu verejnej moci, rovnako ako nevyhnutnosť analyzovať charakter jej rozhodnutí.

Spočiatku ústavný súd pomerne nejasne súdnu radu charakterizoval ako orgán *sui generis* (I. ÚS 62/06), neskôr svoju charakteristiku spresňuje tak, že „spôsob, akým ústavodarca nakonfiguroval personálne kreovanie a obsadenie súdnej rady, vniesol do povahy súdnej rady prvok vôľový aj prvok rozumový, ba možno povedať, že súdna rada stojí na priesečníku týchto princípov...“ (II. ÚS 29/2011). Napokon, v náleze pléna ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 2/2012 z 18. novembra 2015 je súdna rada vnímaná ako „osobitný nezávislý ústavný orgán súdnej moci garantujúci predovšetkým nezávislé postavenie súdnej moci a sudcovskú legitimitu, zodpovedajúci za chod súdnictva, správu súdnej moci a súdnictva, ako aj transparentnosť súdnictva, a tak by mal byť plnohodnotným partnerom moci zákonodarnej a výkonnej“.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa však nie je akokoľvek doplňovať doteraz judikované charakteristiky či ich vylepšovať. Podstatné v prejednávanej kauze je, že citované atribúty súdnej rady majú potenciál vyústiť do odpovede na otázky podstatne parciálnejšieho charakteru, než je tá o komplexnej povahe tohto ústavného orgánu. Medzi takéto parciálne otázky patrí aj problematika odôvodňovania rozhodnutí súdnej rady.

Uznesenie súdnej rady ako výsledok hlasovania ústavného orgánu verejnej moci je právnou skutočnosťou verejného práva vo forme rozhodnutia adresovaného príslušnému ústavnému orgánu, v danom prípade vláde Slovenskej republiky. Nejde o individuálny právny akt, ktorého povaha by bola obdobná povahe správneho aktu alebo súdneho aktu (t. j. výsledku činnosti príslušného správneho, prípadne súdneho orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti subjektov správneho alebo súdneho konania). V danom prípade ide o osobitný druh konania (III. ÚS 128/09). Výsledok hlasovania týkajúci sa kreovania verejných, resp. ústavných činiteľov, ako aj voľby kandidátov na funkcie sudcov, ktorí by mali pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodných súdnych orgánoch, sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť. Ústavná a zákonná úprava

nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti rozhodnutiu (mutatis mutandis III. ÚS 79/04, III. ÚS 238/05, I. ÚS 162/09, I. ÚS 289/2015). Uvedený ústavný súd konštatoval aj vo vzťahu k procesu kreovania návrhu kandidátov na post sudcu Európskeho súdu pre ľudské práva (III. ÚS 561/2014).

Z uvedených skutočností teda nemožno vyvodit' záver, že by postup a rozhodnutie súdnej rady v súvislosti s voľbou kandidátov na funkcie sudcov, ktorí by mali pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodných súdnych orgánoch, nebolo limitované ústavnou a zákonnou úpravou, prípadne, že by súdna rada disponovala v uvedených prípadoch neobmedzenou voľnou úvahou bez povinnosti rešpektovať relevantné právne kritériá týkajúce sa dotknutých sudcovských funkcií v medzinárodných súdnych orgánoch, ako aj samotného procesného postupu súdnej rady v procese navrhovania a voľby kandidátov na tieto funkcie (obdobne III. ÚS 128/09).

Zákonodarca však prijatím zákona č. 495/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ustanovil súdnej rade v § 6 ods. 10 a 11 zákona o súdnej rade povinnosť vyhotovovať zvukový záznam z každého zasadnutia súdnej rady, ako aj zápisnicu, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady. Na webovom sídle súdnej rady je následne uverejňované prijaté uznesenie súdnej rady, zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady, ako aj zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady. Prijatú normatívnu zmenu ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti hodnotil, pričom dospel k záveru, že ňou zákonodarca vlastne zviditeľnil implicitnú požiadavku objektívnosti rozhodovania súdnej rady a že nemá dôvod spochybňovať zákonodarcom nastavenú rovnováhu medzi nezávislosťou či autonómnosťou súdnej rady na jednej strane (čl. 141a ústavy) a jej zodpovednosťou, transparentnosťou na strane druhej (uznesenie č. k. II. ÚS 29/2011-64 z 13. decembra 2011).

Ústavný súd z webového sídla súdnej rady nezistil žiadne porušenia zákona zo strany súdnej rady pri rokovaní ani pri hlasovaní súdnej rady o návrhu na voľbu sťažovateľa

za kandidáta na dodatočného sudcu Všeobecného súdu z 27. júna 2016. Súdna rada riadne uverejnila v tajnom hlasovaní prijaté uznesenie, zápisnicu z predmetného zasadnutia i zodpovedajúci zvukový záznam. Evidentne rešpektovala všetky tie zákonné požiadavky, ktoré ústavný súd v už spomenutej judikatúre vyhodnotil ako posilňujúce prvok objektivnosti, zodpovednosti a transparentnosti pri uskutočňovaní jej kompetencií. Pritom prvok objektivnosti a transparentnosti je materiálnym jadrom, ktoré je chránené „plášťom“ formálnej požiadavky na riadne odôvodňovanie rozhodnutí orgánov verejnej moci dopadajúcich na právne pomery individuálnych adresátov výkonu verejnej moci.

Z uvedených dôvodov, berúc do úvahy svoju prejudikatúru, ako aj judiciálny postoj o vyváženosti zákonnej právnej úpravy zabezpečujúcej objektivitu a transparentnosť výkonu kompetencií súdnej rady, dospel ústavný súd k záveru, že absencia odôvodnenia v uznesení č. 709 z 27. júna 2016, ktorým súdna rada nezvolila sťažovateľa za kandidáta na sudcu Všeobecného súdu, nepredstavuje zásah do jeho základného práva na dobrú správu verejných vecí.

Nadväzujúc na formulovaný záver považuje ústavný súd na účel lepšej zrozumiteľnosti jeho dôvodov za potrebné ešte odkázať, že aj terminológia zákona o súdnej rade nepoužíva pojem „rozhodovanie“ o návrhoch na kandidátov, ale pojem „voľba“ kandidátov. Rozhodovanie v procesno-právnom slova zmysle je individuálna právno-aplikačná aktivita, pri ktorej sa zisťuje, či posudzovaný skutkový stav napĺňa hypotézu hmotno-právnej (aplikovanej) normy. Záver potom vyúsťuje do rozhodnutia o uplatnenom právnom nároku, pričom rozhodujúci orgán musí právo stelesniť do predpísanej podoby aj vtedy, ak je mu to z akýchkoľvek dôvodov nesympatické. Voľba je však procesom výberu, počas ktorého vstupujú do hry aj iné, než rýdzo právne hľadiská. Platí to aj o voľbe, ktorú podstúpil sťažovateľ, a nič na tom nemení skutočnosť, že zákon o súdnej rade okruh možných uchádzačov zužuje ustanovením kritérií, ktoré musia spĺňať. Pri akceptovaní sťažovateľovho náhľadu na právnu stránku jeho kauzy by sa zrejme súdna rada ocitla vo veľmi ťažkom postavení, ak by pred ňou stálo viacero kandidátov, ktorí by spĺňali zákonné požiadavky. V takej situácii nemožno použiť sťažovateľovu argumentáciu naznačujúcu, že je tu reálne uplatniteľný právny nárok stať sa kandidátom na sudcu Všeobecného súdu, lebo nositeľmi takého právneho nároku by boli všetci, ktorí by zákonné

požiadavky splnili, hoci kandidát môže byť len jeden. Práve preto voľba ako právom aprobovaný inštitút inkorporuje v sebe aj iné, než len právne hodnotenie. Ak ku tejto skutočnosti pristúpi aj tajnosť hlasovania, potom odôvodňovanie výsledku voľby (bez ohľadu na to, ako tento výsledok zákon formálne pomenúva) len ťažko možno očakávať. Túto marginálnu poznámku považoval ústavný súd za potrebné zakomponovať do odôvodnenia svojho uznesenia ako reakciu na zrejmy dojem plynúci z obsahu sťažnosti, ktorá miestami pôsobí ako výkrik bezmocnosti sťažovateľa, ktorý všetky zákonné podmienky splnil, no napriek tomu nesmie vedieť, prečo ho súdna rada za kandidáta na sudcu Všeobecného súdu nezvolila.

2.2 Ďalšia námietka smerujúca proti postupu súdnej rady, ktorý predchádzal prijatiu uznesenia č. 709 z 27. júna 2016, sa zakladá na tvrdení, že súdna rada porušila základné právo sťažovateľa na dobrú správu verejných vecí *„nerešpektovaním požiadaviek na kandidáta na sudcu Všeobecného súdu, ktoré vyžaduje právo Európskej únie“*. Sťažovateľ odkazuje na čl. 254 ods. 2 a čl. 255 zmluvy a stavia ich do kritizovaného napätia s požiadavkami, ktoré ustanovuje zákon o súdnej rade.

Podľa čl. 254 ods. 2 zmluvy členovia Všeobecného súdu sa vyberajú spomedzi osôb, ktoré poskytujú záruku úplnej nezávislosti a ktoré spĺňajú predpoklady požadované na obsadenie najvyšších sudcovských funkcií. Sú vymenúvaní na základe vzájomnej dohody vlád členských štátov po porade s výborom uvedeným v čl. 255 na obdobie šiestich rokov. Členovia súdu sú čiastočne obmeňovaní každé tri roky. Členovia súdu, ktorým uplynulo funkčné obdobie, môžu byť vymenovaní znova.

Podľa čl. 255 zmluvy zriadi sa výbor na účely poskytnutia stanoviska k vhodnosti kandidátov vykonávať funkciu sudcu a generálneho advokáta na Súdnom dvore a na Všeobecnom súde predtým, ako vlády členských štátov vykonajú vymenovania uvedené v článkoch 253 a 254.

Výbor sa skladá zo siedmich osôb vybraných spomedzi bývalých členov Súdneho dvora a Všeobecného súdu, členov najvyšších vnútroštátnych súdnych orgánov a uznávaných odborníkov v oblasti práva, pričom jedného z nich navrhne Európsky

parlament. Rada prijme rozhodnutie ustanovujúce pravidlá činnosti výboru a rozhodnutie, ktorým sa vymenúvajú jeho členovia. Uznáva sa na základe iniciatívy predsedu Súdneho dvora.

Podľa § 27g ods. 2 zákona o súdnej rade za kandidáta na sudcu, ktorý by mal pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodných súdnych orgánoch, možno navrhnúť občana, ktorý

a) získal právnické vzdelanie absolvovaním magisterského štúdia na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike alebo má uznaný alebo nostrifikovaný doklad o získaní právnického vzdelania absolvovaním štúdia rovnakej úrovne na vysokej škole v zahraničí,

b) je bezúhonný, preukázateľne je významnou osobnosťou v odbore práva a jeho morálne vlastnosti dávajú záruku, že funkciu sudcu bude riadne vykonávať,

c) má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky,

d) má plnú spôsobilosť na právne úkony a je zdravotne spôsobilý na výkon funkcie sudcu,

e) zložil odbornú justičnú skúšku, prokurátorskú skúšku, advokátsku skúšku alebo notársku skúšku a aspoň päť rokov vykonával právnickú prax.

Sťažovateľ namieta, že „predpoklady vyžadované právom Európskej únie však majú aplikačnú prednosť pred právom Slovenskej republiky a súdna rada ako orgán verejnej moci bola povinná tieto predpoklady riadne formulovať a sprístupniť verejnosti ako aj uchádzačom“. Osobitne v tejto súvislosti odkazuje, že „k predpokladom... patria tieto základné a závažné skutočnosti:

- uchádzač musí poskytovať záruky úplnej nezávislosti (výbor podľa čl. 255 ZFEU vyžaduje aj nestrannosť);

- splnenie predpokladov na zastávanie vysokých sudcovských funkcií v členskom štáte, pričom podľa výboru podľa čl. 255 ZFEU sa vyžaduje 12 až 15 rokov vo vysokej sudcovskej alebo jej na roveň postavenej právnickej pozícii;

- jazykové znalosti, t. j. znalosť slovom i písmom pracovného jazyka Všeobecného súdu, ktorým je francúzština ako aj ďalšieho svetového jazyka;

- odbornosť, posudzované z hľadiska funkcií Súdneho dvora.“.

Z citovaných ustanovení zmluvy zreteľne vyplýva, že sťažovateľom identifikované kritériá primárne právo Európskej únie, s výnimkou požiadavky záruk úplnej nezávislosti a predpokladov požadovaných na obsadenie najvyšších sudcovských funkcií, nezakotvuje. Ústavný súd súčasne upozorňuje na slovenský právny poriadok artikulujúci požiadavku bezúhonnosti, požiadavku, aby kandidát bol významnou osobnosťou v odbore práva, a požiadavku, aby jeho morálne vlastnosti dávali záruku, že funkciu sudcu bude riadne vykonávať [§ 27g ods. 2 písm. b) zákona o súdnej rade]. Vypočítané požiadavky zákona o súdnej rade sú vzhľadom na svoju formuláciu identifikovateľné s požiadavkami čl. 254 ods. 2 zmluvy, a preto sú aj interpretovateľné a uplatniteľné v súlade s právom Európskej únie.

Ďalšie kritériá, ktoré sťažovateľ uviedol (dĺžka praxe, ovládanie jazyka), z primárneho práva Európskej únie nevyplývajú. Nevyplývajú dokonca ani z rozhodnutia Rady z 25. februára 2010 č. 2010/124/EÚ o pravidlách činnosti výboru ustanoveného v čl. 255 zmluvy v účinnom znení. Tieto sťažovateľom uvedené kritériá si iba *pro foro interno* ustanovil ako hodnotiace kritériá predmetný výbor <<http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2014-02/rapport-c-255-en.pdf>>, ktorý sám konštatuje, že síce v prípade nesplnenia dĺžky praxe (12 – 15 rokov) „*predpokladá, že by nevydal priaznivé stanovisko na navrhovaného kandidáta*“, vzápätí však zdôrazňuje, že „*tento predpoklad môže byť nahradený, ak kandidát preukáže výnimočné odborné znalosti*“ (*exceptional expertise*). Aj vo vzťahu k jazykovým znalostiam zaujíma výbor interné stanovisko, podľa ktorého „*schopnosť hovoriť, alebo aspoň rozumieť oficiálnym jazykom Európskej únie, obzvlášť schopnosť nadobúdať odborné zručnosti (v primeranom čase) v jazykoch Európskej únie, a tým byť spôsobilý prispievať k úvahám ostatných členov súdu, predstavuje dôležité kritérium pre výbor*“. Iba požiadavku nestrannosti a nezávislosti však výbor vyhodnocuje ako neodpušiteľnú (*indispensable*), a to práve s odkazom na čl. 254 zmluvy.

V daných okolnostiach sa ústavný súd nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že všetky ním vymenované požiadavky (obzvlášť tie, ktoré sú jednoznačnejšie kvalifikovateľné – dĺžka praxe, jazykové schopnosti) predstavujú „*predpoklady vyžadované právom Európskej únie*“. Nespochybniteľnou je praktická dôležitosť (hoci aj interne) stanovených

hodnotiacich kritérií výboru zriadeného podľa čl. 255 zmluvy, pre ústavný súd je však jediným determinantom rozhodovania právny poriadok (slovenský či úniový).

K predmetnej námietke sťažovateľa považuje ústavný súd za dôležité opätovne pripomenúť účel konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorým je účinná ochrana tam uvedených základných práv a slobôd sťažovateľov. V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd zasiahnuť jedine vtedy, ak preskúmaný zásah orgánu verejnej moci reálne dopadá na právne pomery sťažovateľa. Akokoľvek by na podklade formálneho posúdenia relevantných okolností prípadu bolo možné dospieť k záveru, že namietaný verejno-mocenský zásah je v rozpore s právnymi predpismi, len jeho priame ovplyvnenie právnej pozície sťažovateľa odôvodňuje využitie právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy.

Z uvedeného hľadiska k posudzovanej námietke sťažovateľa hodno uviesť, že súdna rada na zasadnutí 27. júna 2016 uznesením č. 708 najprv jednohlasne konštatovala, že „predložený návrh kandidáta, [REDAKOVANÉ], na dodatočného sudcu Všeobecného súdu Európskej únie splňa náležitosti ustanovené v čl. I § 27g zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení“. Až následne pristúpila k jeho vypočutiu a k voľbe.

Hoci teda následné uznesenie súdnej rady, ktoré je sťažnosťou napadnuté (č. 709), neobsahuje odôvodnenie, z uznesenia, ktoré mu predchádzalo, bez pochybností vyplýva, že súdna rada nekonštatovala žiadne nesplnenie zákonných požiadaviek sťažovateľom ako navrhnutým kandidátom na sudcu Všeobecného súdu, a teda dôvodom jej negatívneho uznesenia č. 709 o sťažovateľovej kandidatúre nemohlo byť nesplnenie formálnych predpokladov vyžadovaných zákonom o súdnej rade. Sťažovateľova kritika o nerešpektovaní formálnych požiadaviek kladených na kandidátov preto v okolnostiach prípadu ani nedokumentuje reálnosť zásahu postupu súdnej rady do jeho základného práva na dobrú správu verejných vecí.

V poradí druhá námietka sťažovateľa je preto nedôvodná.

3. Napokon sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na dobrú správu verejných vecí aj rozhodnutím predsedníčky súdnej rady č. SR 172/2016 z 28. júla 2016, ktorým predĺžila lehotu na predkladanie kandidátov na dodatočného sudcu Všeobecného súdu z 1. augusta 2016 na 15. august 2016 z dôvodu, že „*požiadavky oprávnených predkladateľov, ktorí rozhodujú ako kolektívny orgán a v tomto období členovia čerpajú dovolenku*“. Podľa sťažovateľa takýto postup predsedníčky súdnej rady nemá oporu v zákone, a preto „*predĺžením lehoty v rozsahu a spôsobom, ktorý neustanovil žiaden zákon, bolo zasiahnuté do práva sťažovateľa kandidovať v ďalšej voľbe...*“.

Podľa § 27g ods. 4 zákona o súdnej rade pri voľbe kandidáta na sudcu, ktorý by mal pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodnom súdnom orgáne, sa primerane použijú ustanovenia § 6 ods. 7, § 27a ods. 3 a § 27b až 27e.

Podľa § 27g ods. 5 zákona o súdnej rade pri návrhoch podľa odsekov 1 a 2 môže súdna rada kandidátov vypočítať, a to pred svojím rozhodnutím. Návrh je schválený, ak zaň v tajnom hlasovaní hlasovala nadpolovičná väčšina všetkých členov súdnej rady. Na opakované a nové hlasovanie o návrhoch sa primerane použijú ustanovenia § 27c ods. 3 a § 27d.

Podľa § 27a ods. 3 zákona o súdnej rade deň a čas konania volieb vyhlasuje predseda súdnej rady najneskôr 45 dní pred ich konaním. Predseda súdnej rady oznámi všetkým navrhovateľom vyhlásenie volieb s výzvou na predloženie kandidátov na predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu v lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní odo dňa doručenia oznámenia o vyhlásení volieb.

Podľa § 27c ods. 2 zákona o súdnej rade výsledky volieb sa vyhlasujú na zasadnutí súdnej rady, na ktorom sa voľba predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu vykonala.

Podľa § 27c ods. 3 zákona o súdnej rade ak žiadny z kandidátov na predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu nezíska nadpolovičnú väčšinu hlasov všetkých členov súdnej rady a na voľbe sa zúčastnili viac ako dvaja kandidáti, vykoná sa

na tom istom zasadnutí súdnej rady opakovaná voľba. Na opakovanej voľbe sa zúčastnia kandidáti, ktorí vo voľbe získali najväčší počet hlasov a druhý najväčší počet hlasov.

Podľa § 27c ods. 4 zákona o súdnej rade ak žiadny z kandidátov na predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu nezíska vo voľbe, v prípade podľa odseku 3 v opakovanej voľbe, nadpolovičnú väčšinu hlasov všetkých členov súdnej rady, uskutočnia sa nové voľby.

Podľa § 27d ods. 1 zákona o súdnej rade ak ani v opakovanej voľbe nebol zvolený kandidát na predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu, vykoná sa najneskôr do 120 dní na zasadnutí súdnej rady nová voľba.

Podľa § 27d ods. 2 zákona o súdnej rade na novej voľbe sa nemôžu zúčastniť kandidáti, o ktorých sa už hlasovalo v predchádzajúcich voľbách.

Podľa § 27d ods. 3 zákona o súdnej rade pri novej voľbe sa postupuje primerane podľa § 27a až 27c.

Podľa § 27e ods. 1 zákona o súdnej rade ak ani v novej voľbe nebol zvolený kandidát na predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu, vyhlási súdna rada ďalšiu voľbu tak, aby sa uskutočnila do 120 dní, a to aj opakovane, až do zvolenia kandidáta.

Podľa § 27e ods. 2 zákona o súdnej rade v ďalšej voľbe sa o zvolenie môžu uchádzať aj kandidáti, o ktorých sa hlasovalo v prvej voľbe (§ 27a ods. 2). Z ďalšej voľby sú vylúčení kandidáti, o ktorých sa hlasovalo v bezprostredne predchádzajúcej voľbe.

Z citovaných ustanovení zákona o súdnej rade po stránke terminologickej vyplýva, že každá voľba kandidáta na sudcu, ktorý by mal pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodnom súdnom orgáne, je spočiatku koncipovaná ako voľba prvá (v rámci nej prebiehajú dve kolá – prvé kolo a opakovaná voľba). V prípade, že ani v opakovanej voľbe nie je zvolený žiaden kandidát, pristúpi súdna rada k novej voľbe (tiež koncipovanej dvojkolovo), v ktorej zákon o súdnej rade nepriznáva právo kandidovať uchádzačovi,

ktorý sa zúčastnil predchádzajúcej (teda prvej) voľby. Ak ani nová voľba nie je úspešná, zorganizuje súdna rada ďalšiu voľbu, rovnako vybudovanú na báze dvoch kôl. V ďalšej voľbe síce nemôže kandidovať uchádzač, ktorý sa zúčastnil v novej voľbe, ale môže v nej kandidovať uchádzač, ktorý sa zúčastnil prvej voľby.

Aplikáciou popísaného modelu na prejednávany prípad možno ustáliť, že sťažovateľ sa zúčastnil prvej voľby (v nej neprebehla opakovaná voľba, pretože bol jediným navrhnutým kandidátom), v ktorej ale nebol úspešný. Z tohto dôvodu predsedníčka súdnej rady vyhlásila novú voľbu podľa § 27d zákona o súdnej rade, pričom rešpektujúc § 27a ods. 3 zákona o súdnej rade určila lehotu na predloženie kandidátov na dodatočného sudcu Všeobecného súdu (do 1. augusta 2016). Tejto vyhlásenej novej voľby sa sťažovateľ podľa § 27d ods. 2 zákona o súdnej rade nemôže zúčastniť. Predsedníčka súdnej rady však pred uplynutím ňou určenej lehoty (28. júla 2016) túto predĺžila o 15 dní, teda do 15. augusta 2016. Sťažovateľ tvrdí, že *„takéto rozhodnutie predsedníčky súdnej rady nemá žiadne právom predpokladané účinky a tak zostáva v platnosti dátum 1. augusta 2016, do ktorého nebol podaný žiaden návrh na kandidáta. V dôsledku toho na rokovaní súdnej rady 19. septembra 2016 nemožno rozhodovať o kandidátovi na sudcu Všeobecného súdu.“*

Ústavný súd zhodne so sťažovateľom konštatuje, že zo zákona o súdnej rade explicitne (výslovne) právomoc predsedu súdnej rady predĺžiť lehotu ustanovenú na účel predkladania kandidátov na sudcu, ktorý by mal pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodnom súdnom orgáne, skutočne nevyplýva. Zároveň však ústavný súd nepovažuje za márne odkázať v tejto súvislosti na už citovaný § 27a ods. 3 zákona o súdnej rade, z ktorého vyplýva, že oprávnenie určiť lehotu na predkladanie kandidátov má predseda súdnej rady. Z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva iba to, že lehota nesmie byť kratšia ako 15 dní odo dňa doručenia oznámenia o vyhlásení volieb. Zákon teda neurčuje, aká dlhá má byť táto lehota. To musí ustanoviť práve predseda súdnej rady so zreteľom na okolnosti konkrétnej pripravovanej voľby. Pri prijatí podstaty sťažovateľovej argumentácie by bolo možné dospieť k záveru, že ak napríklad predseda súdnej rady určí na predkladanie návrhov kandidátov lehotu 30 dní odo dňa doručenia oznámenia

o vyhlásení volieb, potom porušuje čl. 2 ods. 2 ústavy, lebo určenie takej lehoty mu zákon explicitne nedovoľuje. Je zreteľné, že tento výklad je absurdný.

V tejto súvislosti ústavný súd len okrajovo poukazuje na sťažovateľovu argumentáciu, podľa ktorej po uplynutí 1. augusta 2016 a zistení, že žiaden návrh na kandidáta predložený nebol, mala predsedníčka súdnej rady „*správne a zákonne... zrušiť voľby určené na 19. septembra 2016*“. Ak by ústavný súd akceptoval sťažovateľov názor o bezpodmienečnej a striktnnej viazanosti orgánu verejnej moci doslovným znením zákona, potom by nemohol vysloviť ani právny názor o povinnosti predsedníčky súdnej rady voľby zrušiť, pretože ani takúto právomoc jej zákon o súdnej rade nepriznáva.

Prejednávaná sťažnosť tu ideovo nachádza súvislosť s teóriou tzv. implicitných právomocí, ktorú exaktne charakterizoval Najvyšší správny súd Českej republiky vo svojom rozsudku č. k. 7 Afs 111/2009-64 z 25. novembra 2009. Konkrétne dôvodil, že *«při vymezení pravomocí správních orgánů je nutno striktně trvat na ústavním požadavku, aby byly dostatečně určité a jasně stanoveny zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Znamená to, že taková pravomoc musí být zásadně výslovně v zákoně zakotvena, a to s patřičnou mírou konkrétnosti a určitosti, aby bylo již ze samotné dikce zákona ve všech podstatných rysech zřejmé, jakým způsobem a za jakých podmínek může orgán veřejné moci jednat a svým jednáním zasahovat do právní sféry soukromých osob. Výjimky z uvedeného pravidla platí pouze pro tzv. „implicitní pravomoci“, tedy pravomoci, které sice výše uvedeným způsobem nejsou zakotveny, avšak které jsou nezbytně třeba k řádnému uplatňování jiných, ústavně předepsaným způsobem zakotvených pravomocí, bez jejichž existence by jiné pravomoci nemohly být řádně uplatňovány, a které jsou obsahově vymezeny tak, že se striktně drží ústavně legitimního účelu, k jehož realizaci jsou uplatňovány a který je shodný či úzce spojený s účelem oněch jiných pravomocí, a pouze tím nejšetrnějším rozumně dosažitelným způsobem zasahují do právní sféry soukromých osob.»*.

Ústavný súd citovanú teóriu akceptuje a vo svojej judikatúre sa k nej už prihlásil (napr. III. ÚS 564/2012). Z tohto hľadiska možno § 27a ods. 3 zákona o súdnej rade interpretovať aj tak, že oprávnenie predsedu súdnej rady vyzvať oprávnených navrhovateľov na predkladanie návrhov kandidátov zahŕňa aj oprávnenie predsedu súdnej

radu ním na tento účel určenú lehotu zmeniť. To všetko, pravdaže, za splnenia kogentných pravidiel výslovne ustanovených zákonom o súdnej rade a pri dôslednom rešpektovaní základných práv a slobôd osôb zúčastnených na voľbe. Práve posledná spomenutá požiadavka je rozhodujúcim kritériom aj pre posúdenie opodstatnenosti predbežne prerokovanej sťažnosti ústavným súdom. Laicky povedané, nejde o to, či predsedníčka súdnej rady predĺžením lehoty na predkladanie kandidátov (ne)konala formálne v súlade so zákonom. Ide o to, či týmto jej rozhodnutím bolo zasiahnuté do právnych pomerov sťažovateľa, a v prípade kladnej odpovede na položenú otázku ide aj o to, či sa takýto zásah dotkol práve základného práva sťažovateľa na dobrú správu verejných vecí.

Právne pomery sťažovateľa ako kandidáta neúspešného v prvej voľbe, v ktorej bol jediným kandidátom, o ktorom súdna rada hlasovala, sú po vyhlásení novej voľby charakterizované *ex lege* zákazom kandidovať v nej. Až keď nová voľba skončí spôsobom popísaným v hypotéze § 27e ods. 1 zákona o súdnej rade, vytvorí sa pre sťažovateľa právny priestor pre opätovnú kandidatúru. Do tejto fázy však proces realizácie ústavnej kompetencie súdnej rady zakotvenej v čl. 141a ods. 5 písm. f) ústavy ešte nedospel. Je pravdou, že ho predsedníčka súdnej rady svojím napadnutým rozhodnutím oddialila, sťažovateľovi však nehrozí nebezpečenstvo, že by neustálym opakovaním takýchto rozhodnutí predsedníčka súdnej rady mohla dostať sťažovateľovo právo kandidovať opätovne do polohy iluzórnosti.

Podľa už citovaného § 27d ods. 1 zákona o súdnej rade ak ani v opakovanej voľbe nebol zvolený kandidát na predsedu najvyššieho súdu alebo podpredsedu najvyššieho súdu, vykoná sa najneskôr do 120 dní na zasadnutí súdnej rady nová voľba.

Obmedzenie sťažovateľovho práva kandidovať na dodatočného sudcu Všeobecného súdu teda zákon o súdnej rade nelimituje len vecne (nová voľba ako proces výberu nasledujúci po neúspešnej prvej voľbe), ale aj časovo. Nová voľba sa musí uskutočniť najneskôr do 120 dní od neúspešnej prvej voľby. Zákon o súdnej rade nedovoľuje, aby predsedníčka súdnej rady predlžovala lehotu na predkladanie kandidátov do tej miery, že by sa zákonný časový limit nepodarilo dodržať. Ak by tak napriek tomu robila, potom by sa sťažovateľ už mohol domáhať svojich legitímnych očakávaní (strana 7 a 8 sťažnosti)

pretavených do právnej neúčinnosti rozhodnutia predsedníčky súdnej rady, a v dôsledku toho aj do nevyhnutnosti vykonať ďalšiu (už nie novú) voľbu, v ktorej by kandidovať mohol.

Časové okolnosti sťažovateľovho prípadu bez pochybností vedú k záveru, že predsedníčka súdnej rady svojím napadnutým rozhodnutím z 28. júla 2016 nezmarila rešpektovanie časového limitu plynúceho z § 27d ods. 1 zákona o súdnej rade (lehota 120 dní uplynie až 25. októbra 2016). Legitímne očakávanie sťažovateľa založené na zákonnej právnej úprave tkvie v oprávnení zúčastniť sa ďalšej voľby. Sprostredkovane spočíva v požiadavke, aby sa proces novej voľby ukončil najneskôr uplynutím 120. dňa od 27. júna 2016 alebo aj skôr vykonaním hlasovania súdnej rady, z ktorého nevzide úspešný kandidát na dodatočného sudcu Všeobecného súdu. Takto koncipovaný obsah legitímneho očakávania sťažovateľa nebol rozhodnutím predsedníčky súdnej rady o predĺžení lehoty na predkladanie kandidátov nijako narušený, ba ani dotknutý, lebo nebráni završeniu novej voľby v zákonom ustanovenej lehote.

Ústavný súd uzatvára, že rozhodnutie predsedníčky súdnej rady, ktorého povaha je v procese prebiehajúcej novej voľby skôr organizačná, možno na účely prerokovania predloženej sťažnosti zaradiť do kategórie tzv. implicitných právomocí (plynúcich v tomto prípade z § 27a ods. 3 v spojení s § 27g ods. 4 zákona o súdnej rade), pretože nezasiahlo do právnych pomerov sťažovateľa, ktoré mu ako uchádzačovi o kandidatúru na dodatočného sudcu Všeobecného súdu vyplývajú zo zákona o súdnej rade. V dôsledku toho nemožno uvažovať ani o zásahu do základných práv sťažovateľa, a teda ani do základného práva na dobrú správu verejných vecí.

I tretia námietka sťažovateľa je z uvedených dôvodov nedôvodná.

4. Keďže ústavný súd vyhodnotil všetky námietky prednesené v sťažnosti ako nedôvodné a nezistil ani žiadne iné signály, ktoré by po prijatí sťažnosti mohli viesť k eventuálnemu záveru o porušení základného práva sťažovateľa na dobrú správu verejných vecí, odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na prijatie dočasného opatrenia i návrhom na zrušenie napadnutých rozhodnutí súdnej rady a predsedníčky súdnej rady a na vrátenie veci súdnej rade.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016